

Becsomagolt bolsevizmus

2019 január 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az operettellenzéket követheti a semmit?l vissza nem riadó Kun Béla-utódok hálózata.

Az utóbbi hetek tüntetései két teljesen eltér? olvasatot kaptak a kormánypárti és az ellenzéki médiában, illetve a különböz? szavazótáborokban. Míg az ellenzéki sajtó a néhány ezer kétségtelenül felhergelt és mindenre elszánt tüntet?t hatalmas tömegnek, kormánybuktató er?nek igyekezett ábrázolni, a végletekig feler?sítve azt a képet, hogy itt valami nagyon komoly dolog történik, addig a kormány szimpatizánsai els?sorban a gúnyra, a groteszkségre, a mémek gyártására, a nevetségessé tételre mentek rá, általában sikerrel. Szokás szerint két párhuzamos valóságot láthattunk, ám most, s talán meglep? lesz az állításom, de mégis, szokatlan módon a maga módján mindkett? igaz.

Nem vitás, az egész decemberi balhésorozatot egy pillanat alatt helyrerakta az a rövid videó, amit több mint három és fél milliószor néztek meg a Facebookon; ahol Bangóné Borbély Ildikó kitalálja és megszervezi a földre lefekv?s akciót (mert az „ku…a er?s kép lenne”), de el?tte szól, hogy kapcsolják ki a kamerát. Majd pedig láthatjuk, ahogy meg is teszik: ott fekszenek a földön, tarkóra kulcsolt kezekkel, látványos rémületben. A bibi csak az, hogy elfelejtették kikapcsolni a kamerát. Így egy ország bizonyosodhatott meg róla, hogy jól kitalált m?balhé volt az egész, rádöbbentve mindenkit (ha esetleg korábban bárkinek kételyei lettek volna), hogy kamu volt az összes többi performansz is.

Fordítsuk kicsit komolyra a szót, bár ezeket az önmaguk paródiájába átment jeleneteket és szerepl?ket látva kétségtelenül nem könny?. Fordítsuk komolyra, mert nekik komoly céljaik, terveik voltak mindezzel. Azt a narratívát igyekeztek ugyanis felépíteni, hogy itt egy embertelen, túlkapásoktól sem visszariadó, bizonyára a tömegbe lövetésre készül?d? – a taxisblokád idején ugyanezt terjesztették, internet híján akkor még csak suttogó propagandával – hatalommal állnak szemben; ?k, az igazság mártírhalálra is kész bajnokai. S?t, kifejezetten fontos volt, hogy mindenképp mártírként dics?üljenek meg követ?ik, szavazóik el?tt.

Nem vitás, hogy van néhány ezer ember, akiknél ez be is jön. Azoknál, akik ha piros hó esik, akkor is gy?lölik „a Zorbánt”; és ha fehér hó esik, nekik az is piros. Vagyis: semmilyen módon nem lehet ?ket kizökkenteni sem a kreált valóságukból, sem a zsigeri gy?löletb?l, ami bennük van. ?k eddig is totálisan elkötelezett ellenzéki szavazók voltak. Kicsit szétesve ugyan, de egy dologban, az Orbán-fóbiában egyetértve. Való igaz, hogy a decemberi események jelent?sen összekovácsolták az ellenzéket. Olyannyira, hogy látványos vérszerz?déssel indították az évet: a Parlament lépcs?jén a teljes ellenzék felvonult, demonstrálva, hogy a választási eredményekkel mit sem tör?dve nem hagyják abba az er?szakos utcai megmozdulásokat. Csak azt nem mérik fel, hogy ezek az akciók kizárólag a legelkötelezettebb, legelvakultabb, SZDSZ-esen gondolkodó, végtelenül radikális szavazóknak szimpatikusak. Ez tíz, nagyon szélesen (a még megmaradt jobbikosokra is kiterjesztve) is csak húsz százalék. Mindenki mást rendkívüli módon taszít.

Az agresszió, a balhé, a törés-zúzás miatt is. De van még egy fontos szempont. A hattyú halála típusú nagyjeleneteket el?adó parlamenti képvisel?k, túl azon, hogy tálcán kínálják magukat az ?ket nevetségessé tev? mémeknek, hosszú távon is óriási öngólt l?ttek.

És akkor most tényleg fordítsuk komolyra! Nézzük meg a közelmúlt történelmében azokat az eseteket, amikor politikusok iránt valamilyen módon sajnálatot, szánalmat éreztünk (vagy kellett volna éreznünk). A 2006-os zavargások idején Révész Máriuszt szó szerint véresre verték a rohamrend?rök (vagy legalábbis az annak öltözött valakik), valóban eltört a lapockája, nagy felháborodást keltve. De lett-e bel?le h?s, tudott-e személyes politikai t?két kovácsolni ebb?l? Kevésbé. Saját politikai táborában, a vele emberileg szimpatizáló jobboldalon kapott rengeteg együttérzést, de a hadi sérülést szenvedett katonának kijáró általános respekt elmaradt.

Ez egyedül Horn Gyulának sikerült az autóbalesete után. Igaz, hogy jelentek meg róla sajnálatot kelt? kórházi fotók is, de nagyon kevés. Az interneten mindössze egyet találunk, de már azon is egy rádiótelefonon beszél, láthatóan a gyógyulás útján van. Ezt követ?en a lehet? leggyorsabban megjelent a nyilvánosság el?tt (vaskoronával a fején), és brezsnyevi dörgedelemmel nyilatkozta, hogy „A nyakunkat el tudják törni, de a gerincünket nem”. A maga nemében zseniális; Horn Gyula ugyanis lehet, hogy egy kommunista pufajkás és egy szeszkazán, de mégiscsak profi politikus volt. Egy pillanatig sem mutatta magát szerencsétlen áldozatként, hanem kemény legényként, aki azonnal feláll és felveszi a harcot.

És menjünk még pár évet vissza az id?ben, Antall József elhíresült pizsamás interjújáig! Az akkor már nyilvánvalóan nagybeteg miniszterelnök valószín?leg maga is tisztában volt súlyos állapotával. Ezért is vállalhatta be, hogy gyenge, sajnálatra méltó, teljesen emberi legyen ország-világ el?tt. Mert már kevésbé volt tétje. Viszont mindenképp el szerette volna még egyszer utoljára mondani az igazságot, és itt hagyni nekünk valamit mindabból, ami az ? fejében és lelkében benne volt. Meggy?z?désem – és n?vére unokájaként b?ven volt annyira személyes,

bens?séges a viszonyunk, hogy ezt elég megalapozottan merjem állítani –, hogy ha betegségét még legy?zhet?nek vélte volna, ha hitt volna a gyógyulásban és a politikai visszatérésében, akkor bármennyire is nehezére esett, elegánsnak, er?snek mutatkozott volna ebben az interjúban, és öltönyt vett volna fel.

Az emberek nemcsak a filmekben szeretik a legy?zhetetlen szuperh?söket, hanem a valóságban, a politikában is az er?s, potens vezet?kkel azonosulnak. Fontos a szóhasználat: azonosulnak. Mert követni, szavazni kell rá; nem szimpatizálni akarnak vele, nem ebédre akarják meghívni, és pláne nem jódozni a sebeiket vagy forró teát f?zni nekik megfázás ellen. Ha nem is szuperh?snek, de nagynak és rettenthetetlennek akarják látni. Nem vinnyogó, nyafogó, de még csak nem is szótlanul t?r?, szánalomra méltó figurákat szeretnének látni a parlamentben, a nemzetközi tárgyalásokon, az ország élén.

Nyilván az elkötelezett hívek csoportja, illetve a budapesti egyetemistáknak az a része, amely sem a túlságosan kemény helyzetekhez, sem a munkához nem szokott hozzá, a Facebookon elsírja magát a hatalmasat zakózó Kunhalmi Ágnes láttán vagy együttérez a krokodilkönnyeket hullató Vadai Ágnessel.

De tényleg, mit gondolnak ezek? Szerintük mit fog ehhez szólni Józsi bácsi a traktoron? Vagy Béla, a melós, aki párszor már ütött a saját ujjára is kalapáccsal? Vagy akár a mérnök, aki rengeteget melózik éjszakába nyúlóan, családot tart el, és azt látja, hogy ezek meg ott bohóckodnak? Vagy bárki, akinek húzták már ki fogát, tört már el a lába életében, és tudja, mi valójában a fájdalom? Sorolhatnám. Bárki, aki dolgozik, él, gondolkozik, van egy csöpp józan esze, vajon mit gondol ezeket a pojácákat, anyámasszony katonáit látván? Rájuk bízná az országot? És közvetve a saját életét? Nyilvánvalóan nem.

Látszólag megnyugodhatunk tehát: a bohócellenzék legújabb akciósorozata, illetve a körülbelül tízezer (ez a valós, reális szám) anarchista-széls?baloldali tüntet? ?rjöngése ismét kudarcba, paródiába fulladt, és kontraproduktív volt. Elsüthetünk róluk pár jó poént, mindenféle vicceket kedvenc politikai-közéleti tévém?sorainkban, cikkeinkben. Ám mégsem nyugodhatunk meg.

Mert van egy kevésbé látványos, de nem elhanyagolható jelenség, aminek a lehetséges következményeit nem szabad alábecsülnünk, elbagatellizálnunk. És itt van a kevésbé nyilvánvaló, de nagyon is létez? „másik” valóság. Miközben ugyanis a frontvonalban szerepl? politikusok, a jelenlegi ellenzék arcai, a kicsit is rázósabb helyzetekben nagy pofával csak a mentelmi jogukat lobogtatni képes politikusok valóban komolyan vehetetlen figurák, hisztériás bohócok, nyápic kis nebáncsvirágok – beleértve a rend?rökre látványosan füstbombát dobáló Fekete-Gy?r András és jól megfizetett társait is –, addig részben a tömegben is ott vannak, de az online felületeken is elengedik magukat, gátlástalanul fenyeget?znek a szélesebb tömegek számára egyel?re még kevésbé ismert arcok.

A Nemes Balázsok, a Czutor Zoltánok, a B?tös Botondok, a Perjés Zoltánok, a Zimon Andrások és társaik. Ezek némelyike már nem annyira anyámasszony katonája, mint Kunhalmi, Vadai, Tordai Bence, Hadházy Ákos és a többiek. Ezek tényleg képesek ütni, verni, dobálni, vagy ha fizikailag nekik maguknak nincs is megfelel? testi adottságuk, de a hatalom birtokában szemrebbenés nélkül akasztanának.

Egyes médiafelületeken még dobálják gyönyör? szóvirágaikat, eljátsszák a higgadt, bülbülszavú szentet (némelyiküknek van képe bibliaoktatónak nevezni magát), de valójában igazi Lenin-fiúk ?k. Van köztük kifejezetten közveszélyes, gyakorló elmebeteg, olyan, aki alig várja, hogy lámpavasra húzza gy?lölete alanyait, és van, aki csak gátlástalan, jól megfizetett hazudozó és lázító; a jöv?re nézve azonban mindegyikük veszélyes. Egyre szervezettebben, a nemzetközi hivatásos tüntet?k, az Antifán és Saul Alinskyn szocializálódott cs?cselékek módszereit egyre jobban megtanulva és átvéve, az Open Society és egyéb globalista szervezetek által egyre jobban kiképezve (és finanszírozva!) végzik mind lázító-destabilizáló, mind pedig a fizikai er?szakban megnyilvánuló tevékenységüket.

A szemünk el?tt nevetségessé váló operettellenzék után tehát jönnek, vagy legalábbis ha nem vigyázunk, jöhetnek az igazi bolsevik, semmit?l vissza nem riadó Kun Béla-utódok. Ezt pedig nem szabad elbohóckodnunk sem az interneten és a cikkekben, sem a Keménymagban vagy a Szabadfogásban.

Jeszenszky Zsolt

A szerz? a Karc FM szerkeszt?-m?sorvezet?je

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló